

[Bækgaard.]

Med den udvikling, der er sket inden for trafik og vejforhold, kan det ikke fortsat være rigtigt, at landbruget skal være hæftet med særlige snekastningspligter. Med den mangel på arbejdskraft, der er i landbruget, er det helt umuligt for snefogderne at udføre sådanne pligter, for hvis tilside-sættelse der endog kan idømmes bøde.

Formanden: Spørgeren har ordet for at supplere sin skriftlige begrundelse af spørgsmålet.

Bækgaard: Ifølge lov nr. 158 af 13. april 1938 udnævner de kommunale råd snefogder, som i en 3-årig periode under bødeansvar vederlagsfrit skal sørge for, at et bestemt afsnit af kommunens vejnet holdes farbart under en sneperiode. Efterhånden har den tekniske udvikling medført, at kommunerne selv ordner det forhold ved hjælp af snepløve m. m. Men i en periode med meget sne, som f. eks. i november sidste år, da mange af landets sydøstlige egne var lukket for færdsel i flere dage, kan det blive nødvendigt, at snefogderne må i funktion, når jordemoder, læge eller dyrlæge skal frem. Efter et regulativ, som i mange henseender er bedst egnet til et museumsophold, kan snefogden udkommandere mandskab fra de i hans distrikt boende grundejere, men da der som bekendt kun er en lille arbejdsstyrke tilbage i landbruget, er det ofte en håbløs opgave at skaffe snekastere frem.

Mit spørgsmål er derfor, om ikke det var bedre, at loven pålagde kommunen hele snerydningsansvaret, så de, som nødvendigvis skal hurtigt frem, ved henvendelse til kommunen kan få den assistance, der efter forholdene skønnes nødvendig.

Ministeren for offentlige arbejder (Lindberg): Jeg er enig med hr. Bækgaard i, at forudsætningerne for snekastningsloven af 1938 må siges at være andre i dag end på det tidspunkt, da man gennemførte loven, og der er da også for lang tid siden givet besked fra ministeriet til et vejlovsudvalg om at underkaste denne lov en revision. Man har fra dette udvalg for ca. et år siden udsendt spørgeskemaer til sognekommuner og amtskommuner for at få en hel del op-

lysninger til brug for en revision af snekastningsloven. Dette materiale er nu under bearbejdelse i vejlovsudvalget, og udvalget vil altså på et eller andet tidspunkt fremkomme med et forslag til revision af loven. Jeg vil dog gerne sige, at der kan godt gå nogen tid, fordi det er udvalgets mening, at man, når man er nået så langt frem som til et udkast til lovforslag om ændringer, igen vil optage forhandlinger med amtskommunerne og sognekommunerne, inden et endeligt lovforslag udarbejdes.

Tillige er det vel rigtigt at oplyse, at spørgsmålet også har en vis relation til kommunernes politivedtægter, hvori der findes nærmere regler for snekastning og for renholdelse; derfor arbejder man i vejlovsudvalget vedrørende dette spørgsmål sammen med justitsministeriet.

Jeg erkender altså over for hr. Bækgaard, at der er forhold, der bør rettes, og det har man altså også tænkt på i ministerium og vejdirektorat.

Hermed sluttede spørgsmålet, og spørgetiden var dermed til ende.

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om ændring i lov om erstatning til besættelsestidens ofre. (Om beregning af erstatningen til tjenestemandspensionister).

(Lovforslaget (nr. 93) findes i tillæg A. sp. 1115, fremsættelsen i tidenden sp. 2408).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Niels Mørk: Formålet med det foreliggende lovforslag er at forhindre, at erstatningen bortfalder eller reduceres kraftigt, når den skadelidte går over på pension. Forslagets vedtagelse vil altså sikre, at den skadelidte i modsætning til, hvad der nu er gældende, i alle tilfælde vil kunne oppebære en begrænset invaliditetserstatning også efter pensioneringen.

Dette må være rimeligt og retfærdigt af flere grunde, bl. a. fordi invaliditeten, enten den nu er over eller under 25 pct., medfører både ulemper og udgifter og i mange tilfælde forringer advancementsmuligheder og dermed også forringer den endelige alderspension.